

Borůvkové
léto
s Terezou

Petra
Braunová

Albatros

ALBATROS

Petra Braunová

Borůvkové

léto

s Terezou

Borůvkové
léto
s Terezou

Petra
Braunová

Albatros

© Petra Braunová, 2007

Cover illustration © Libor Beránek, 2016

www.petrabraunova.cz

ISBN 978-80-00-04190-2

MICHAL 1

„Barboro, Barborko...“

Barbora se ohlédla. Usmála se.

„Pojď sem ke mně,“ natáhl Michal prosebně ruku do uličky směrem k ní.

Bára se zvedla, odložila pero a odstrčila židli. Obešla Kristýnu, s kterou seděla v lavici, prošla kolem ostatních spolužáků a vzala Michalovu dlaň do své. Přitáhl si ji k sobě. Jedním prstem jí pohladil jemné světlé chmýří na čele a modrou žílu na spánku. Přišla mu kvůli ní velmi zranitelná. (Všechny dívky, které se kolem něho kdy v životě mihnou a budou mít na spánku vystouplou žílu, bude podvědomě chránit.)

„Barunko...“ S úsměvem mu usedla na klín. „Báro...“ Michal zhluboka vydechl a přitiskl svůj obličej do jejího výstřihu. Měla měkká prsa, ucítil vůni její kůže, až se mu zamotala hlava. Prsty mu hrábla do vlasů a zaklonila mu hlavu, aby ho mohla políbit. Přivřenýma očima viděl, jak k němu přiblížila rty na milimetr.

„Barunko...“

„Michale...“

„Michale! Slyšíš? Michal Voborník!“ Učitelka Valášková otevřenou knihou zamávala Michalovi před obličejem. „Spíš nebo co?“

Michal zprudka zamrkal. Tvářil se opravdu, jako kdyby se probudil ze sna. Bleskl okem ke dveřím. Barbora seděla na svém místě a znuděně hleděla z okna.

„Pokračuj ve čtení, prosím tě. Ukažte mu někdo, kde jsme skončili.“ Třídní Valášková si povzdychla. Michal nikdy nezlobil jako ostatní kluci, ale často byl duchem docela jinde.

Sousedka v lavici, Hanka, mu bez řečí prstem ukázala místo v knize, kde má pokračovat. Učitelka chvíli poslouchala jeho zastřený hlas, než ho přerušila a vyvolala Matěje. Michal odstrčil knížku a pohodlně se opřel o židli, připravený znovu se oddat snění, když mu na lavici přistál zmuchlaný lístek.

Báru. V Michalovi hrklo tak, že to muselo být slyšet přes celou třídu. V lavicích sedělo sedmnáct holek, přesto si Štěpán neochvějně vybral tu samou. Děsivá intuice. Klobouk dolů.

Otočil se. Štěpán samolibě přimhouřil světlehnědé oči s bleďými řasami a lehce přikývl. Právo první volby. Michal hned litoval, že prohrál.

O. K. napsal s velkým přemáháním na lístek a hodil ho po zrzavém spolužákovi.

V duchu nad Štěpánovou troufalostí žasl. Jeden z nejošklivějších kluků, které znal, vytáhlý, otřesně hubený, pihovavý po celém těle, snad s centimetrovou mezerou mezi zuby. Navíc zrzavý jako liška. Přesto měl u holek na rozdíl od Michala záhadný úspěch. A to, že si vybral nejhezčí holku ze třídy, byla jen další drzost. Michal přesto cítil, že bude

možná korunovaná úspěchem. Štěpánovo sebevědomí bylo bezbřehé.

Sázeli se často, už ve školce tak kvůli němu přišel o spoustu žvýkaček. Michala to přesto neodradilo. (Sázet se nepřestane ani jako dospělý, i když bude přicházet do konfliktu se svou ženou, a později i se zákonem.)

Sluneční paprsky těkaly žákům 9. B po tvářích, které se týden po přijímacích zkouškách na střední školy zázračně uvolnily. Přestože některým přinesla jedna z prvních životních zkoušek obrovské zklamání a první skutečné vrásky.

Ted' dočítali jednu z posledních kapitol Kožíkova Města šťastných lásek. Třídní se trefila, že jediné, co byli její svěřenci schopni po perné půlroční přípravě na zkoušky poslouchat, bylo čtení o lásce. U těch, kteří si z lásky jako citu, jenž je schopný i zabít, ještě nic nedělali, oceňovala, že jsou zticha.

„Honziku, Honziku, to jsem já! Zvedni mě! Dělééééé!“ ozval se náhle kňouravý elektronický hlásek. Třída vybuchla. „Honziku...!“ Všichni se dívali, jak Honza zoufale loví v tašce mobil. „Sorry,“ rozhlédl se po třídě, když ho típl.

„Ticho,“ zvýšila hlas třídní učitelka Valášková, „a čteme dál.“ K překvapení všech Honzovi mobil ponechala. Nikdo z dětí možná netušil, jak jí bylo nepříjemné jim telefony používané při hodině brát a vracet rozhořčeným rodičům. Nařízení ředitele školy se po přijímacích zkouškách rozhodla ignorovat.

„Aspoň ale přestaňte klepat, prosím vás.“ I když se většina třídy uklidnila, klepání se ozvalo znovu. Učitelka se pátravě podívala na řadu lavic u dveří. Nebylo to poprvé, co ji chtěli napálit, že někdo ťuká. Příjemně to zdržovalo při zkoušení. „Jako malé děti,“ zakroutila hlavou.

Třída jako jeden muž zvedla dlaně vzhůru. V pozici „máme

holé ruce“ se děti pobaveně šklebily. Zajímavé bylo, že žádné jiné gesto se ve třídě neujalo tak jako tohle. (Spousta žáků ho bude používat ještě mnoho let po skončení povinné školní docházky, kdykoli uslyší klepání na dveře.)

Třídní učitelka je to naučila už dávno – jedině tak totiž uvěřila, že klepání je skutečně pravé. I teď se ukázalo, že kdo si chce regulérně vstoupit. Klepání se ozvalo zase a zřetelně.

„Dále,“ řekla konečně Valášková.

„Dobrý den.“ Do třídy vstoupila zástupkyně ředitele se dvěma mladíky, ne o mnoho staršími než ti v lavicích s nohama nataženýma do uliček na všechny světové strany.

„Dobrý den,“ vstala třídní.

Neměla ráda takovéhle přepady z vedení – sice už se nezdřítelně blížil konec školního roku, ale z vlastních zkušeností věděla, že nejhorší průšvihy jsou právě ty, které se stávají za pět minut dvanáct. A toho, že její třída nemá, co se týče chování, nejlepší pověst, si byla Valášková víc než vědoma. V šesté třídě Martin Vondráček předposlední školní den při strkání u dveří do jídelny zlomil ruku Janičce Vocílkové z 1. A, v sedmé kluci shodili ve vestibulu školy sádrouvou bustu Jana Amose Komenského a v osmé je načapal při pokusu o hromadnou otravu alkoholem sám ředitel. (Historka o tom, jak slečny z osmičky upíjely v šatně červené víno z lahví od koka-koly takřka do bezvědomí, se ve škole bude vyprávět ještě dlouho poté, co žáci budovu navždy opustí.)

„Netvařte se tak zděšeně,“ zasmál se jeden z mladíků a rozhodil teatrálně ruce. „My nejsme od policie ani z polepšovny.“

Třída si oddychla, jenom třídní zůstala ve střehu. Zástupkyně se ujala slova.

„Dovolte mi, abych vám představila zástupce castingové společnosti Artfilm, kteří na naší škole vybírají představitele

hlavních rolí do nového českého filmu režiséra Jana Bernarda. Film se bude točit v našem městě a okolí.“

Třídou se okamžitě rozlehl šum – režisér Bernard byl jako autor řady úspěšných teenagerovských snímků dobře známý, byl nositel Českého lva, a jeho poslední film dokonce Američané nominovali na pověstného Oscara.

„Tak prosím, pánové – nechám to na vás. Doufám, že u nás objevíte hned několik hereckých talentů. Mimochodem, měli jste přijít před písemnou prací z chemie. To se tu herci jen rojí, někteří mají etudu ‚chce se mi zvracet‘ nastudovanou lépe než uchazeči na DAMU,“ zasmála se zástupkyně. „Že, Krátký?“

„Mně se ale z chemie chce vážně zvracet,“ ozval se Matěj Krátký svým nakřáplým hlasem, který zněl drze, i jen když řekl „dobrý den“. Třída se na rozdíl od zástupkyně, která mu v duchu musela uznat bod, zasmála. „No – tak prosím,“ ukázala rukou na žáky a odporoučela se.

Zatímco třídní si ulehčeně sedla na své místo za katedrou, oba mladíci se s pusou od ucha k uchu postavili před 9. B.

„Dámy a pánové, my si vás teď budeme tak trochu prohlížet, platí?“ zeptal se ten s dlouhými vlasy a náušnicí v uchu. Druhý mezitím vytáhl mohutný digitální fotoaparát a některé děti se chystal fotit. Začal právě Matějem, který za smíchu spolužáků naznačil zvracení.

„Moment, kdo vám dal povolení?“ ozval se Igor, když ho osvítil blesk. Pár dívek se zasmálo a mladík mu obratem vtiskl do ruky vizitku.

„Koho vlastně hledáte?“ ozvala se třídní. „A o čem ten film bude?“

„Patnáctiletý mladík beznadějně zamilovaný do stejně staré spolužačky,“ prohodil nahlas Štěpán. „Anebo jiná kravina.“

„Myslíš, že je láska kravina?“ Mladý muž s modrou členkou přes červené dredy na něho obrátil mohutný objektiv.

Štěpán si obličej zastínil rukou. „Mě nefotíte, já hrát nechci.“

„Proč ne? Víš, jaký se u filmu točí prachy?“

„V Americe možná. Tady pochybuju.“

„Nepochybuji. Jinak by nás k filmu nikdo nedostal. Je to slušnej byznys.“

„V tom případě máte svolení mého právního zástupce,“ ycenil Štěpán zuby a nechal se osvítit bleskem.

Mladík s dlouhými vlasy se procházel po třídě a bezostyšně ukazoval, které dívky si přeje vyfotit. Podle očekávání všech se zastavil před Barborou. Byla se svou hřívou, zelenýma očima a útlou postavou ve třídě jednoznačně nejhezčí. O svých půvabech, podtržených oblečením podle poslední módy, dobře věděla. Ve sborovně se po zkouškách vážně uvažovalo, jestli to, že se dostala na prestižní hotelovou školu, nezpůsobily spíš její štíhlé opálené nohy a vypracované ploché břicho. (Své půvaby Barbora v budoucnu často a úspěšně využije, a to nejen při ucházení se o zaměstnání.)

I teď se tvářila jako profesionální modelka.

„Můžeš se postavit, prosím tě?“ usmál se mladík a více či méně proti jejím protestům ji vytáhl z lavice.

Třídou zasvítlá série blesků z fotografova aparátu. Barbora nehnula ani brvou, jako by byla zvyklá na podobnou smršť z přehlídkového mola.

„Dobrý, díky,“ vrátil ji mladík na místo a na lavici jí položil vizitku.

Vzala ji do štíhlých prstů a zamyšleně si ji prohlížela, dokud cítila, že jsou na ni obráceny pohledy většiny spolužáků.

„Vás všechny, kdo od nás dostali tuhle kartičku,“ zamával

s ní mladík dětem před očima, „příští úterý v pět očekáváme v místním kulturáku, kde proběhne první výběrové kolo, oukej? A doma řekněte, že se zdržíte, bude vás tam docela dost a takovej konkurz chvíli trvá. Jo a občerstvení je zajištěno.“

„Takže to ještě není jistý, že mám hlavní roli?“ protáhl naoko zklamaně Honza. „To nemá cenu... to se na to můžu vykašlat.“

„To určitě můžeš,“ pokrčil rameny mladík. „Ale rádi bysme, abyste přišli všichni.“

„V úterý mám trénink,“ zhoupl se na židli Štěpán.

„A já balet,“ přidala se Monika. Ozvalo se dalších pár dětí, které měly tenis, flétnu nebo angličtinu.

„Projednou snad můžete vynechat. Film je šance. Víte, kolik lidí se na casting hlásí dobrovolně a ještě za to platí? Vy to máte zadarmo. To je dobrý, ne? Vy nechcete být slavní?“

„Kolik dostanu za hlavní roli?“ ozval se Štěpán.

„To se pak domluvíš s produkcí,“ zasmáli se oba mladíci. „Ale málo to nebude. Dost na to, aby tě to zkazilo.“

„Jo,“ zamnul si nakonec u tabule ruce zástupce Artfilmu, „a možná přijde i Bernard.“

„Jak – možná? On tam nebude od začátku?“ ozval se rozhořčeně Igor.

„Pan režisér je něco jako prezident, chlapče, nechá nás všechno udělat a pak přijde, jenom aby nás seřval. A má právo veta. Bohužel.“

„Právo veta?“ ozval se Igor. „Co to je?“

„Ale Igore,“ učitelka zakroutila hlavou. „Vzpomeň si na starý Řím, přece jsme se o právu veta učili.“

„To jsem byl nemocnej...“

„Tak kdo nám vysvětlí, co je právo veta?“ Učitelka se rozhlédla po třídě. Jako obvykle se přihlásila Monika. „Právo veta je právo nesouhlasu, právo posledního rozhodnutí.“

„Veto je latinsky zakazují,“ dodala učitelka.

„Jo,“ přitakal mladík s dredy. „Takže u filmu to je tak, že my navrhne tady slečnu, aby hrála hlavní roli,“ ukázal na Barboru, „ale ve finále přijde Bernard a,“ mladík luskl prsty, „hlavní roli dostane někdo jinej.“

„A proč si tedy herce od začátku nevybírám sám?“

„Dobrá otázka! Přijď na casting a můžeš se ho zeptat,“ zasmáli se oba. „Promiňte, že jsme vás zdrželi,“ obrátili se na učitelku.

„A mě jste si nevyfotili?“ zeptala se naoko uraženě. „To tedy nevím, jak to přežiju.“

„Klidně přijďte taky, komparzu není nikdy dost.“

„Jasně, chápu, taková ta paní ve frontě, která se na plátně mihne jednu pikosekundu,“ mávla rukou učitelka. „A to přitom budu muset tvrdnout na place celý den a dostanu tři stovky. Díky.“ Třídní vážně zamrzelo, že se jí natáčení nebude týkat. Ani ne tak pro samotný film, ale pro fakt, že už třicet let není patnáctiletá.

„Málem bysme zapomněli,“ otočil se ještě ve dveřích fotograf, „máte angličtinu, jestli se nepletu?“ Když třídní přikývla, tak spokojeně zavřel dveře.

„Aha, tak jestli je to o anglicky mluvícím chlapci beznadějně zamilovaném do anglicky mluvící spolužačky, tak nemám šanci,“ ozval se Štěpán. „Ledaže by mě díky nepřehlédnutelnému talentu nechali nadabovat samotným Deppem.“

„Čtete dál,“ pobídla žáky Valášková. „Jestli je tu mezi vámi nějaký slavný herec, který má zvládnout lásku, tak by si měl zrovna tuhle Kožíkovu knížku dobře prostudovat.“

„Já bych radši praktický cvičení,“ ozval se Štěpán, ale to už učitelka jenom odmávla.

Štěpán se ošil, ale pak vytrhl z bloku další list papíru, něco

na něj naškrábal a hodil Michalovi. *Jj, musíme bejt rychlý, než ji urovně Bernard.*

Barbora, která vůbec netušila, že byla právě spolužáky vybraná na jejich soukromou párty jako první, mhouřila oči proti slunci, které se dralo do oken. Dlouhé plavé vlnité vlasy rozhozené po zádech, v puse propisovačku. Zlovyk, kterého se nedokázala zbavit od první třídy, kdy poprvé začala okusovat tužku obyčejnou. To jak se snažila soustředit, kolik jablek bude mít Honzík, když má tři, jedno mu dá Maruška a jedno mu sebere Vítek. Slovní úlohy se nenaučila řešit ani po devíti letech školní docházky, stejně tak jako nepřestala okusovat tužky, pera, propisky, dokonce i kružítko. Nepomohla četná plesnutí přes prsty od mámy ani domlouvání učitelek. (Nezbaví se toho ani jako dospělá, a s úžasem zjistí, že si i její šestiletá dcera okousala všechny pastelky.)

Třídní učitelka to v šesté třídě vzdala ve chvíli, kdy všech čerstvých dvacet čtyři pubertáků vybuchlo v hurónský smích, když na Barboru zavolala: „Vyndej to péro z pusy!“

V životě by ji nenapadlo, jak se během jednoho dne děti změni v dospívající a jak si vše, co se dá vyložit dvojsmyslně, dvojsmyslně vyloží.

„Ale paní kolegyně, to vás přece mohlo napadnout,“ pohladila ji po rameni ve sborovně učitelka chemie, dětmi obávaná Kyselina. „Úderem dvanácti let jsou děti schopné najít skrytý sexuální podtext i ve slově přibíňák. Nedovedete si představit, jaký poprask pokaždé způsobím, když jim poprvé ukážu zkumavku a chci, aby si ji nakreslily do sešitu. A to se opakuje rok co rok, už dvaatřicet let.“

Věta, která způsobila takový rozruch, se nesla třídou tak dlouho, dokud jim učitelka nepohrozila, že ten, od koho ji uslyší, ji napíše stokrát po vyučování. Že to myslí vážně, demon-

strovala právě na Michalovi. Jenom proto, že psal neuvěřitelně pomalu a že ona pospíchala na autobus, zastavil se počet vět na čtyřiceti osmi. Naštěstí to stačilo. Děti se zklidnily, třídní si dávala pozor na jazyk a Barborka si psací potřeby okusovala vesele dál. (Michalův trest si paní učitelka schová na památku mezi doklady a způsobí tím svému synovi šok, když ten ho za patnáct let při stěhování objeví.)

Třídní si dobře všimla korespondence mezi Michalem Voborníkem a Štěpánem Vrchotou, ale rozhodla se nezasáhnout. Měla pro Michala slabost. Dávala mu přednost před všemi kluky, snad proto, že byl tichý, hezký a ve tváři zasněný jako spící panna. Se svými dlouhými vlasy i tak vypadal. Jako jediný nevykřikoval při vyučování a často jí podržel dveře, když odcházela ze třídy. Získal si ji už v páté třídě na škole v přírodě, když se po nepovedeném obědě pozvracel. Pomohla mu umýt se a převléct, a když ho ukládala do postele, řekl: Omlouvám se. (Kdykoli se kdokoli od té doby kolem ní pozvrací, vzpomene si na ta slova páťáka Michala s dojetím.)

Přestože byl Michal jeden z nadaných studentů, u zkoušek na gymnázium nezvládl nervozitu a totálně je projel. Neuspěl ani při odvolání, a tak se musel smířit s tím, že z devítky vykročí mezi učně a stane se truhlářem.

„Práce se dřevem přináší útěchu, všiml sis někdy, jak čerstvé dřevo krásně voní?“ utěšovala ho, i když věděla, že se mu do očí poderou slzy, ať řekne cokoli. „V životě stejně dělá drtivá většina lidí něco jiného, než vystudovala,“ pohládila ho po rameni.

Třídní učitelce bylo jasné, že Michal je z těch nešťastníků, kteří berou každý neúspěch vážně, někdy možná zbytečně tragicky. Pro život sakra špatná devíza. (To, že se nakonec truhlářem nestane, ale tuší už tehdy oba dva.)

Michal teď seděl zadumaně v lavici a poslouchal Barbořin sametový alt. Jak si nenápadně šlapala na jazyk, jí absurdně přidávalo na přitažlivosti.

Čím byl starší, tím míň holkám rozuměl. Jako malý si s nimi dokázal hrát celá dlouhá odpoledne, vůbec mu nepřišlo, že by mezi pohlavími byl nějaký rozdíl. Nejradši měl Léňu. Jezdila na kole bez držení, a když ji někdo moc otravoval, porvala se. Jednoho dne jí ale nechtěně sáhl na hrudník, dotkl se jejích rostoucích prsou, a přestože se na ni překvapeně usmál, Lenka ho praštila badmintonovou pálkou po hlavě, až se mu zatmělo před očima. Od té chvíle s ním nepromluvila. (Jasno se udělá až ve chvíli, kdy Lenku potká jako čerstvou maminku a ona ho pozdraví jako první.)

Výchovný prostředek byl účinný, na holky pak raději nesahal.

Výjimku udělal v sedmičce na horách – povzbuzený tím, že se před ním Majka kroutila jako hádě a dělala oči, že by to musel vidět i slepý – při ploužáku ji políbil na krk. K jeho překvapení se líbat nechala, a přestože se kolem nich ve dvojicích ploužila celá třída, sama mu první strčila jazyk do pusy. Nikomu by nepřiznal, že do té doby netušil, že se to vážně dělá i mimo kameru.

Omámený se pokusil o totéž o hodinu později v temné chodbičce u umývárén, ale k jeho neskonalému překvapení ho Majka prudce odstrčila, až vrazil zády do zdi. Jenom to, že měl úlekem pusy dokořán, ho zachránilo, že si nepřekousl jazyk. (Měla jsem v puse zubní pastu, řekne mu Majka na vysvětlenou se smíchem o čtyři roky později.)

Holky se pro něj od té chvíle staly větším rébusem než raní sudoku v mámině Mladé frontě Dnes.

Konečně zazvonilo. Třída se zvolna sbírala k odchodu. Zatímco z ostatních dveří se s řevem vyřítily mladší děti rych-

lostí kulového blesku, deváťáci se pomalu sunuli k tělocvičnám.

„Trochu energie, důchodci!“ postrkovala je třídní po chodbě. „Co budete dělat v mém věku?“

„V šedesáti? Takového požehnaného věku nemáme šanci se dožít!“ Štěpán zvedl oči v sloup.

„Díky, drzoune,“ třídní ho lehce pleskla za ucho. „Máš štěstí, že jsem tak tolerantní. Jestli tě to zajímá, bude mi čtyřicet šest.“

„Já jsem vlastně chtěl říct,“ zubil se Štěpán, „že nás drogy vyřadí už ve čtyřiceti...“

„Hloupá legrace,“ zamračila se Valášková, ovšem to už ji proud třetáků odsunul stranou.

„I když některá děvčata vylepšená silikonem by tu mohla zůstat déle,“ zahalekal ještě Štěpán. „Že jo, Barborko.“

Bára ze sebe setřásla jeho ruku. „Doufám, že se příští úterý aspoň oholíš,“ usklíbala se a pohodila hustou hřívou.

„Doufám, že ty taky,“ přimhouřil Štěpán smyslně oči.

Kluci se rozchechtali.

Bára lehce zrudla a přidala do kroku. „Kvůli tobě určitě!“

„Kvůli panu režisérovi ne, vsadím se, že neoholený u filmu nemají šanci.“

„Ty máš šanci, ledaže by ten film byl o podobném magorovi, jako jsi ty.“

Barbora zavěšená do Kristýny odkráčela. Obě si dávaly pozor, aby se neohlédly a aby jejich kroky byly dostatečně ladné. Je pravda, že Barbořiny takové byly.

Michalova nálada nezadržitelně klesala pod bod mrazu. Pomalu scházel schody. Rozprostřela se v něm známá protivná neutuchající malomyslnost. Vlastně se mu nic nedaří. Nejen že mu holky dávají košem, že ho nevzali na gympl,

ale ještě tohle. I když ho v životě nikdy nenapadlo být hercem, zklamání bylo tu. Kromě učitelky a několika vysloveně nepoužitelných jedinců, jako byl idiot Kubišta, to byl on, kdo vizitku nedostal.

TEREZA 1

Tereza stiskla ovladač. Vrátila scénu na začátek a znovu pozorně sledovala každý krok a pohyb hlavní hrdinky filmu. Nemohla si pomoci, ale cítila, že by to na jejím místě zahrála líp. Ten pohled vlevo je naprosto zbytečnej... a kazí dojem.

Vstala a postavila se před zrcadlo. Stejně jako Julia Roberts ve filmu i ona povytáhla jedno obočí a smyslně se usmála. Škubla sebou. Domem se rozlehlo pronikavé zvonění.

Tereza se vyklonila z okna. Na chodníku před domem stála Lucie a s urputností sobě vlastní držela prst na zvonku.

„Už jdu!“ zavolala Tereza. Nepříjemné zvonění hned ustalo. Stisknutím tlačítka na ovladači vypnula obrazovku. Dodívá se večer. I když tenhle film viděla snad stokrát, nemůže se ho nabažit. S povzdechem se postavila před zrcadlo. Stáhla si červené tričko, které měla ve škole, a chvíli pozorovala svůj nahý hrudník. Ušklíbla se. Prsa se jí už několik týdnů nezvětšila ani o milimetr. Nechápala, proč má malá prsa, když její

máma má co dělat, aby ta svoje nacpala do podprsenky velikosti C. Jediná podprsenka, kterou Tereza mohla nosit, byla elastická bez košíčků. Oblékla si modré tílko. Bylo jí už těsné a tím pádem jí dobře obepínalo hrudník. Její malá prsa tak nenápadně zvětšila objem. (Tereza nebude mít nikdy velká ňadra a bude se kvůli tomu celý život zbytečně trápit.)

Stále se nemohla rozhodnout, jestli si nechá vlasy volně rozpuštěné, nebo si udělá culík. Chvilku se jí zdálo, že je zajímavější s vlasy rozpuštěnými, měla je přece jen krásně husté a lehce zvlněné, a když zaklonila hlavu, sahaly jí až do pasu. Jen kdyby neměly tak divnou barvu. Byly sice krásně tmavé, ale místy protkané šedými pramínky. A to je ve čtrnácti letech sakra brzo. Nehledě na to, že takhle šedivá je odmalička, kdy jí to ovšem ještě nevadilo.

„Kdy konečně pochopíš, jakou máš výhodu, nemusíš si nechat dělat melír,“ konejšila ji teta Helena. Jenže Tereze se nikdy melír nelíbil, a svoje šedé vlasy nesnášela. Když sebrala odvahu, vyškubávala je, co to šlo. Nejen že to moc nešlo, kolikrát měla bolesti očí plné slz, ale šedých vlasů bylo tolik, že by za chvíli byla holohlavá.

„Chci se obarvit!“ prosila často mámu, která jen rezolutně kroutila hlavou. Pokud ovšem byla doma. Továrna na nábytek, kterou vlastnili, brala všechnen čas. Mámy i táty. Tereza je prakticky vídala jenom u snídaně. (To, že se měli dceři víc věnovat, pochopí rodiče za dva roky, kdy se ke snídáním jako jedinému společnému momentu dne Tereza přestane dostavovat.)

„Na barvení jsi malá,“ říkala na to máma. „Nebudeš si kazit vlasy.“

„Já už je mám zkažené!“

„Nesmysl. Já na nich nevidím nic špatného,“ přidával se táta. „Jsou zajímavější, než kdyby byly jenom hnědé.“ To by

bylo docela uklidňující, kdyby přitom ovšem nehleděl do novin. Tereza někdy pochybovala o tom, že by ji táta na ulici poznal.

„Sluší ti to, vykašli se na šhubání,“ usmála se tátova mladší sestra Helena, když ji nedávno přistihla u zrcadla s chomáčem vlasů v ruce. „Jednou pochopíš, že to, co se nelíbí ženám, líbí se mužům. Jednou se z tvých stříbrných vlasů nějaké kluk posere.“

Helena se chraptivě zasmála. Pracovala v nočním baru a sprostá slova se v jejím slovníku trvale zahrnula. Častým používáním je vlastně už vůbec nepovažovala za sprostá. Tereza vulgárnosti nesnášela, ale u Heleny jí nevadily. Vlastně je nevnímala. Teta byla štíhlá, oblékaná v černém, odbarvená na mahagon, měla vždy výrazně namalované oči, nalakované nehty tmavým lakem a hrubý hlas. K ní se takový slovník prostě hodil.

To, že někdo bude její šediny zbožňovat, si Tereza nemyslela, ale přece jen si vlasy trhat přestala. (Anomálii ve svých vlasech překvapivě ocenil už za dva a půl měsíce od onoho rozhovoru.)

Teta na ni měla mnohem větší vliv než máma či táta. Tereza se čas od času lekla, protože si uvědomovala, že ji má radši než rodiče.

„Nemáš mě radši. Jenom si víc rozumíme,“ smála se tiše jednou v noci Helena, když přistihla svou neteř plačící v posteli. Často se za ní stavovala, když šla v noci z práce, protože tušila, že je zase sama doma. Nosila jí nezdravé brambůrky a kolu. Pokud Tereza spala, nacházela je ráno na nočním stolku. Jednou tam dokonce objevila italské lambrusco, ale to Helena přiznala, že ten večer trochu přebrala a láhve zaměnila.

Tereza na Helenu čekávala, třebaže ručičky na hodinách

na zdi dávno ukazovaly minuty nového dne. Bývala proto mnohdy nevyspalá, i učitelé si všimli, že Drábková první hodinu ve škole nefunguje. Na třídních schůzkách se na to snažili učitelé „někomu od Drábků“ poukázat, ale protože na ně chodila většinou Helena, jejich snahy se mýjely účinkem.

„Nemám je ráda...“ Tereza jí tehdy ze žalu prozradila, co cítila. Byla stále sama. Rodiče často navštěvovali filiálku své firmy na Slovensku, a nepřišlo jim vůbec divné, že nechávají dceru přes noc samotnou. Dokonce si připadala víc sama než děti v dětském domově. Ty měly kolem sebe aspoň ostatní děti. Ona nikoho. Kdyby za ní nechodila Helena, byla by naprosto opuštěná.

„Máš přece kamarádky!“ podivila se jednou máma, když ji před odchodem do kanceláře viděla brečet. „Platím ti spoustu kroužků! A je ti už čtrnáct!“

Tereza ji za tyhle věty začala nesnášet. Stejně tak jako začala nesnášet starožitné repliky židlí, stolů a kredencí, které jejich továrna chrlila a s úspěchem vyvážela za moře. Přestože se v jejím dokonale zařízeném pokojíku právě nad tímto nábytkem spolužačky rozplývaly, ona kolikrát schválně na stůl čmárla propiskou a v kuchyni si nikdy při krájení čehokoli nevzala prkýnko.

Jedné věci tím ale máma docílila. Tereza už před ní nebrečela.

„To se ti zdá, že mě máš radši, protože jsme spolu často a nic po tobě nechci. A nosím ti brambůrky,“ zahihňala se teta. „Všichni rodiče jsou v určitém věku nesnesitelný, víš?“

Helena ležela s Terezou v posteli a hladila ji po hlavě. Probírala jí prameny vlasů dlouhými nehty a tu a tam jí vytrhla hodně bílý vlas. Tereza trpělivě držela. Příjemně ji přitom šimralo v břiše.

„Každý rodič si chce dítě vypěstovat k svému obrazu. Klavírista chce, aby mu dítě hrálo na klavír, profesor matiky, aby umělo dobře počítat. A co teprve fotbalisti! To jsou úplně magoři. Ti by nepřežili, kdyby dítě odmítlo čekat do balonu!“ Helena se tiše smála. „No a tví rodiče chtějí, abys byla samostatná.“

Tereza se k ní tulila jako zatoulaná kočka.

„A dobrý je, že to budeš jednou dělat taky, to se vsaď.“

„Nebudu.“

„Budeš.“

„Já se budu o své děti starat!“

„Oni se o tebe přece starají. Máš co jíst, kde spát... podívej se na všechny ty krámy kolem, co ti dopřávají.“ Helena pohlédla hlavou směrem k domácímu kinu a slušné aparatuře.

„Jsi navočkovaná tátou,“ zahuhlala jí Tereza do klína. „Víš, že si ti stěžuju.“

„Jo, tuhle přednášku mi zacvakal,“ zasmála se Helena. „Vsaším se, že kdybych byla tvoje máma, měly bysme podobný problém. Ale protože jsem naštěstí tvoje teta, nechávám tě žít, chápeš? Ale jako matka bych ti vadila, to mi věř.“ (Helena se nemylí, za devatenáct let bude svému synovi vadit natolik, že v šestnácti letech odejde z domova.)

Tereza se k Heleně tehdy přitiskla a pevně ji objala. Bála se, že se teta vdá a bude mít vlastní děti. Vlastně jí neúspěchy u mužů sobecky přála.

Zvonek ji vyrušil z rozjímání. Lucie dole musí zuřit.

Svlékla modré tílko a vzala si černé. Bylo kratší, víc odhalilo pupík. Dneska je vedro, mohla by si ho vzít, zauvažovala a dál se prohlížela v zrcadle.

Viděla hubenou holku, která často mívala záchvaty pláče, které neuměla vysvětlit. Stýskalo se jí po rodičích, kte-

rým vyčítala, že jsou a nejsou doma, stýskalo se jí po holkách ze třídy, které měla druhý den vidět ve škole, stýskalo se jí po fence Sindy, kterou vídala jen o prázdninách u babičky. Stýskalo se jí po věcech, které měla a neměla. Stýskalo se jí po postavách z knížek, stýskalo se jí po filmových hrdinech, když skončil film.

„Nejsi blázen,“ smála se tiše Helena a přitiskla jí nos na tvář. „Je ti jenom čtrnáct. To je hrozně náročnej věk. A to buď ráda, že ses ještě nezamilovala. To bude teprve průůser! Nesmíš si na věcech a lidech pěstovat takovou závislost. Závislost člověka ničí. Vezmi si příklad ze mě. Špatný příklad.“

Helena měla zvláštní zastřený hlas, snad proto, že jako barmanka už několik let dýchala kouř z desítek cigaret a noční bar, v kterém pracovala, měl otevřeno nonstop. Sama si ovšem taky zapalovala jednu od druhé.

„Ne že budeš někdy kouřit!“ zvedala před Terezou varovně prst, když si dávala cigaretu do úst. „Je to hnusný, smrdí to a žere to prachy.“ (Tereza skutečně nikdy kouřit nebude, ne však díky Heleně, ale proto, že se po prvním šlukování sparty pozvrací tak, že se málem zadáví.)

„A proč tedy kouříš ty?“ ptala se Tereza.

„Protože jsem pitomá. A závislá.“

Helena se tenkrát usmála a vyfoukla kouř stranou. „Ale ty to neuděláš, protože jsi chytrá.“

Tereza si teď povzdechla, všech sedmero triček, které si před zrcadlem vyzkoušela, zmuchlala a schovala do skříně a naučeným pohybem si vlasy smotala a připnula sponou. Gumičku si navlékla na ruku. Na trénink stejně musí nosit vlasy svázaný. Sandra je přísná.

Zvonek se ozval potřetí, tentokrát bez přestávky.

„Nech toho!“ vyklonila se z okna a křikla na Lucii. „Už jdu!“

Naposledy se v zrcadle zkontrolovala, popadla tašku s dressem a vyběhla ven. Lucie už na ni nečekala. Tereza se musela rozběhnout, aby ji dohonila.

„Děsně dlouho ti to trvá,“ pospíchala Lucie. „Jsi příšerná. Přijdeme pozdě.“

„No a, ona se Sandra nepomine.“

„Pomine. Znáš ji. Budeme zase dělat kliky.“

„To zrovna.“

Přešly koleje, zabočily doleva a za chvíli už přicházely ke stadionu. Skupinka dívek z jejich taneční skupiny Ambra už postávala u zábradlí.

„Měla bys típnout to cígo,“ ušklíbala se Lucie na Moniku. „Jestli tedy nechceš přijít o ruce. Víš, že Sandra slibovala, že ti přidá dalších patnáct kliků k těm dvaceti, jestli tě s tím ještě někdy uvidí.“

Monika neodpověděla, jen s přimhouřenýma očima nasála kouř, který ohleduplně vyfoukla stranou.

Tereza ji pozorovala a v duchu si pokládala stále tutéž otázku – jestli její spolužačka Monika kouří proto, že jí to opravdu chutná, jak tvrdila, anebo proto, aby byla zajímavá. Sázela na to druhé.

„Sandra jde!“ sykla Lenka.

Monika rychle upustila cigaretu na zem a zašlápla ji.

Vysoká, štíhlá, výrazně opálená tmavovláška už zdálky zamávala na své svěřenkyně, a protože měla u ucha mobil, hodila klíče Lucii, která odemkla. Holky se s veselým pošťuchováním nahrnuly do šatny.

Tereza se snažila nerozhlížet se, ale přesto stále podvědomě sledovala, jestli prsa jejích kamarádek rostou. Mučila se

tím už skoro rok, jelikož musela usoudit, že rostou. Taková Lucie má prsa, jako kdyby kojila dvojčata. Jenom ona ne. Úplně v pohodě se jí ňadro vešlo do dlaně, a to ji měla opravdu malou. Sklopila oči a rychle se oblékala do přiléhavého kanárkově žlutého dresu.

„Taky u vás byli dneska ve škole vybírat lidi do filmu?“ prohodila Lenka, když si stáhla úzké džíny a navlékala žluté legíny.

„Do filmu? Do jakýho filmu?“

„To nevím, ale slušně machrovali. Byli to takový dva dobrý týpci z nějaký castingový společnosti. Fotili nás a některý pozvali na konkurz. A měli pěkně blbý kecy.“

„A koho vybrali?“

„Docela dost nás vybrali. Natáčí to Bernard.“

Tereza holky zaraženě poslouchala. Bernardovy filmy se jí líbily. Ten poslední protočila doma na DVD asi pětkrát. Zavrtěla hlavou. „U nás ve třídě nikdo nebyl.“

„Byli prej i na gymplu a na průmce. Asi hledají někoho staršího. Ty jsi přece teprve v osmičce, ne?“

I když už se rozběhla taneční hodina a tělocvičnou duněla hudba v rytmu hip hop, Tereza byla v myšlenkách jinde. Zklamaná jako malá holka, které nedali lízátko, třebaže ho dostali všichni. Jedno totiž věděla už pár let jistě. Jestli moc toužila v životě něčím být, tak herečkou.

MICHAL 2

„Vsadíte se?“ Štěpán se opíral o zábradlí. „Kdo se vsadí?“

„O kolik?“

Kluci seděli na schodišti před tělocvičnou. Před pár lety už by dávno dováděli uvnitř, lezli by po provazech a žebřinách, dneska je to ani nenapadlo. Polovina z nich měla připravenou výmluvu, proč nemůže cvičit.

„O kilo?“

„Platí.“ Štěpán se sebevědomě usmál. „Do konce školního roku. I když vyjít by to mohlo napoprvé.“

„Natvrdo?“ Igor s napřaženou rukou pozdvihl obočí.

Štěpán jenom vážně pokýval zrzavou hlavou. Kluci si plácli nastavenými dlaněmi.

„Ale jakmile se to stane, platíte hned. A v hotovosti.“ Štěpán plesknul do dalších třech dlaní.

Honza posměšně vyprskl. „To se ti nepovede. S Barborou ne. Na tisíc procent.“

„Sázej. Prohraješ.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.